

Velkommen tilbage fra sommerferie

Efter en mindre sommerpause er redaktionen af ufo-mail på plads igen med den nyeste udgave af ufo-mail. Har du selv kommentarer eller gode ideer til omtaler i de næste udgaver af ufo-mail, så send meget gerne dine bidrag til Sendt et tip til [Skandinavisk UFO Information - SUFOI](#).

Lille mørkt objekt over København

Af Ole Henningsen

Tænk engang: Min egen observation! Helt frisk - fra kl. 18.46 her søndag ved aftenstid den 13. august. Det var min kone, der spottede objektet på vej hjem fra nogle venner. Vi vendte bilen og tog de billeder, som jeg lige har sendt til SUFOIs Fotoafdeling. Men hvad er det mon??

Et af billederne fra den 13. august 2006 af det lille, mørke objekt på himlen.

En af SUFOIs egne medarbejdere var uhyre overrasket, da han kom kørende i sin bil søndag ved aftenstid og fik øje på et lille mørkt objekt på himlen. Men ikke mere overrasket, at han resolut tog sit kamera og gav sig til at fotografere.

Han fortæller om sin observation til ufo-mail:

„Vi kom kl. 18:44 kørende ind ad Borups Allé over Bispeengbuen i København. Lige før krydset v/ Kronprinsesse Sofies Vej så min kone objektet højt over og lidt til venstre for bilen. Hun beskriver det som sort med en konstant skiftende form, ‚Batman-agtigt‘.

Jeg u-vendte ved næste kryds og standsede ved vejen parallelt med broen.

Heldigvis havde jeg kameraet i bagagerummet og tog en halv snes billeder.“

„Alle billederne er taget indenfor 1 minut (18:46) i retning VNV ind over Frederiksberg.

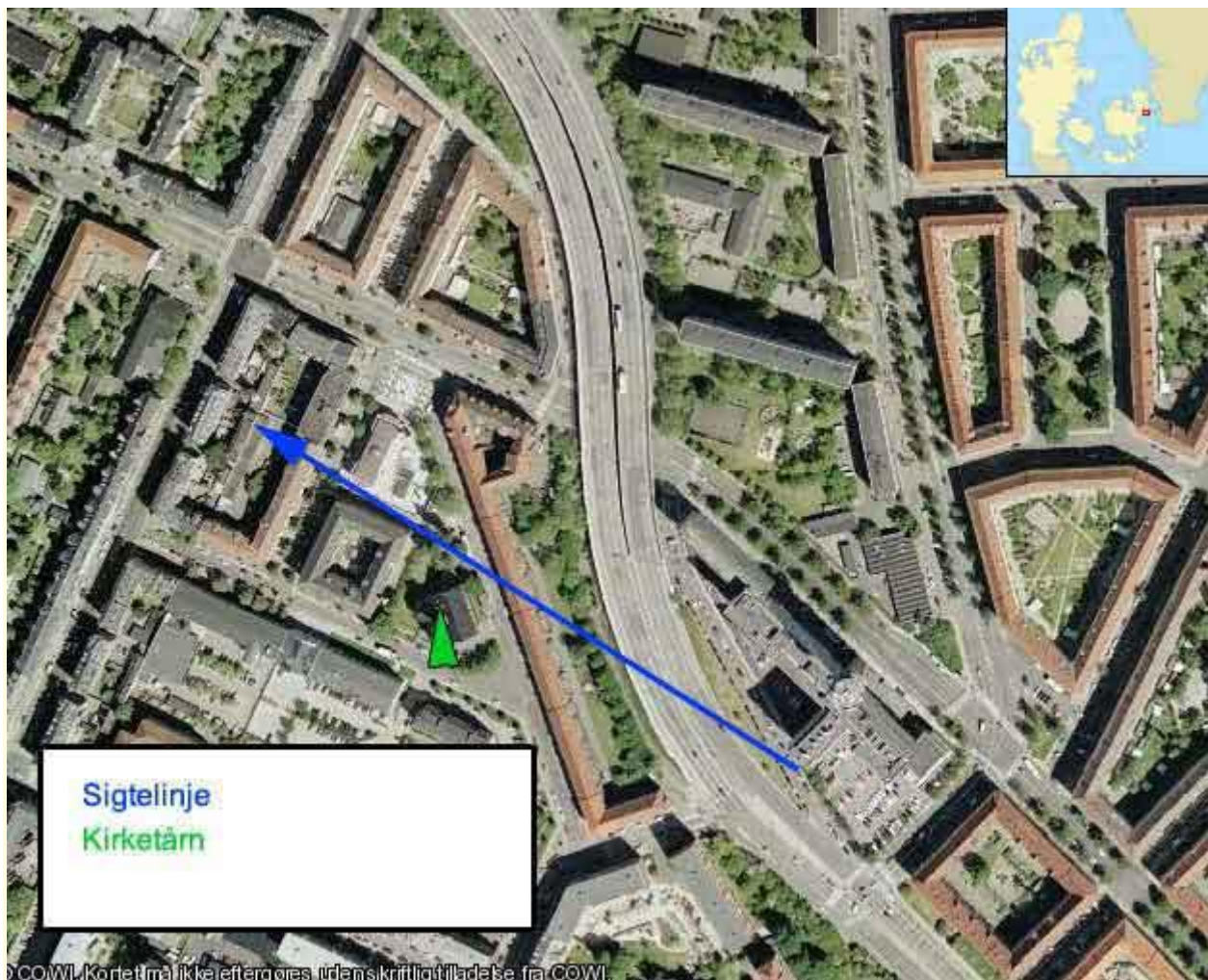
Se sigtelinjen på vedlagte kort for en reference på kirketårnet, som er synligt på billedet.

Objektet fløj tilsyneladende med vinden og dalede måske lidt i retning Brønshøj (men svært at afgøre).

Se min angivelse af kameravinkel og retning på kortet.”

Udsnitsforstørrelser af to af billederne fra 13. august 2006.

© COWI. Korset må ikke aftrykkes uden skriftlig tilladelse fra COWI.

Observationsstedet set oppefra. Kirketårnet ses ved grøn markering. Den blå pil markerer retningen til objektet.

Foto: COWI

Kameraet er et Canon 350D med standard-optik, fuld zoom (= 50 mm). Højde og størrelse er meget svær at anslå. Mindre, end en varmluftballon - måske samme størrelse. Men en varmluftsballon over Frederiksberg en kølig og blæsende dag?

Bevægelsen var relativt hurtig og jævn og forløb i en nogenlunde lige linje.

Jeg har taget et udsnit af alle billederne, justeret lys og alignet billederne oven på hinanden, og herefter lavet en animeret gif, der viser, at objektets form ændres. Det ser ud som om, det drejer rundt, eller „tumler“ i vinden - nærmest som en plastikpose i

blæsevejr. Men bevægelsen var som nævnt ikke blafrende eller turbulent - nærmere som en ballon der driver jævnt for vinden.

I følge DMI er vinden her til aften i NV (dvs. ca. som objektets bevægelsesretning) og 1 m/s. Jeg vil anslå vinden til at være NV, men mere end 1 m/s på observationstidspunktet.

Jeg kan ikke helt selv finde en forklaring. Måske en stor, sort plastpose ... men en sådan vil jeg tro ville flyve mere turbulent rundt og ikke blive ført i en lige linje. En ballon af en art, måske - men formen ændrer sig klart.

Fotografens animerede gif, der giver et indtryk af, hvordan objektets form skifter fra billede til billede. Animationen er tidsforkortet. Der er i virkeligheden 5-6 sekunder mellem de første billeder og under 1 sek. mellem de sidste.

Har SUFOI mon et bud?

Foreløbige kommentarer

Fotografen har taget en halv snes fotos af det lille mørke objekt.

En af SUFOIs medlemmer kommenterede, at det kunne være et lille fjernstyret fly.

Han fortalte videre: Dette fly er lavet af flamingo for at spare vægt. Hvis man flyver med det i for meget vind, eller man har besvær med styringen, så vil man jo komme uden for rækkevidde af fjernkontrollen.

Da flyet ikke vejer meget (ganske få gram) vil det bare flyve væk i vinden. Han slutter sin kommentar med at fortælle, at han har en ven, der har været ude på en gå tur på over 3 km. for at få sit modelfly tilbage igen.

Et andet medlem var af en anden opfattelse:

For mig ser det umiddelbart ud til at være en drage. Jeg tror ikke det ville være muligt at flyve med et af de omtalte små fly i så kraftigt et blæsevejr - hurtige drivende skyer.

Selv i stille vejr kan det være meget svært, de er usandsynlige følsomme, har prøvet det flere gange med mit barnebarn, altid med et crash til følge. Hvis de taber radiokontakten, flyver de helt ukontrollabelt og falder meget hurtigt til jorden!!!

Det ser heller ikke ud til at objektet flytter sig særligt meget set i forhold til bygningerne, nærmest som om det er bundet fast i en snor.

Forelagt disse første kommentarer siger fotografen til ufo-mail:

Jeg tror ikke det var en drage. Fra vi først så den til jeg fik taget billederne gik der et stykke tid, og den flyttede sig temmeligt langt. Den var ret tæt på Borups Alle, da min kone så den, og flyttede sig så mod NV for til sidst at forsvinde bag hustagene. Bevægelsen var nærmest væk fra kameraet - derfor ser det ud som om, den ikke bevæger sig så meget.

Men det er rigtigt, at bevægelsen kunne ligne en drage og afstande er jo svære at bedømme.

Jeg viste min kone billedet af stealth-bomberen og hun siger: „Noget i den retning, men bare på hovedet“.

Så meningerne er delte.

dragonfly

Modelfly af typen F-117 Stealth, der kan ses på denne adresse:<http://www.duser.dk/rcfun.htm>

Nyeste:

Senest har SUFOI modtaget en indberetning fra København den 13. august, men fra kl. 21.15.

Denne indberetning har mange lighedspunkter med ovenstående fotoberetning.

En 35-årig mand ser fra Jægersgade i København N mod nord en sort genstand i 45-70 graders højde over horisonten.

Han fortæller om sin iagttagelse til ufo-mail:

„Jeg kommer gående og kigger op mod himlen. Ser noget sort der i en langsomt svævende nedadgående bevægelse bliver tydeligere og tydeligere. Tænker det kan være en faldskærmsudspringer eller rovfugl, da bevægelsens art ville passer på dette.

Det er inde over København, og der har ikke været nogle fly.

I takt med at det ‚faldende‘ kommer længere ned og tydeligere i form, kan jeg se at det i hvert fald ikke er en faldskærmsudspringer, og jeg har også svært ved at forestille mig at det er en fugl, dels på grund af størrelsen, har ikke hørt om at der skulle være rovfugle af denne størrelse inde over København. Dels på grund af en vertikalitet i det observerede, der i højere grad mindede om en faldskærmsudspringer end en svævende rovfugl søgende efter bytte.

Efter at have fulgt det observerede et stykke tid mens det i en svævende nedadgående bevægelse roligt kommer længere og længere ned, løber jeg op til min kone, vi bor på 4. sal, og kalder hende til vinduet.

Vi kan sammen observere en sort plet på himlen, der nu stiger for til sidst at forsvinde i retningen nord-nordvest.

I alt anslår vi en observationstid på 3 - 7 min.

Jeg er noget mystificeret over, hvad jeg har set og er interesseret i at høre, om der er en forklaring på det, eller andre observationer af det."

Har du oplysninger eller kommentarer?

Men hvad siger ufo-mails læsere om det lille objekt, der blev observeret og fotograferet i søndags over København?

Yderligere oplysninger og kommentarer er meget velkomne i [Skandinavisk UFO Information - SUFOI](#)'s mail-boks.

Nyeste observationer

De senest indberettede observationer med en længere beskrivelse fra observatørernes side er fra den 2. og 3. august.

4990 Sakskøbing 2. august 2006

Vi var ude at gå en aftentur kl. ca. 22.00.

Det var mørkt, da vi begyndte at gå, men kunne se grå/blålige skyer på nattehimmelen og få stjerner.

Cissel ser i begyndelsen af gåturen et stjernesud, og kort tid efter så vi begge et lyn/kraftigt lysglimt ved en enkelt hvidlig sky på himlen. Vi bemærkede begge, at det ikke lignede et almindeligt lyn, da det var meget bredt, kort i længde og ikke var efterfulgt af torden brag. Fænomenet forekom i nordøst.

Vi fortsatte vores gåtur i 10 min. mere, inden vi vendte hjemad, da det begyndte at regne. Vi valgte at søge ly for regnen under et træ med udsigt til en mark (nordvest) med en lille klat nærliggende træer omkring 100 meter fra, hvor vi står (ca. 10 meter høje træer.) I det fjerne en større skov max. en km væk.

Cissel ser så et hvidligt rundt lys, der ikke ligner en stjerne, lyset flugter med toppen af de nærliggende træer. Vi regner med at lyset befandt sig allernærmest ved den fjerne skov, eller længere væk. Vi tror i første omgang begge, at det er en flyvemaskine. Men så observerer vi, at ingen blinkende lys forekommer.

Lyset bevæger sig først direkte opad, så lidt til venstre, og vi begynder begge at joke lidt med at den ikke helt ved, hvilken retning den vil bevæge sig i. Jeg udbryder i sjov, at det er en UFO. Den fortsætter med at bevæge sig i skiftende retninger med korte mellemrum. Højre, venstre, lidt ned og op. Da den er i sit højeste punkt, som er omkring 30-35 grader fra vores synsvinkel og stadig er i langsom bevægelse opad, forsvinder den, som når man slukker på en kontakt og vender ikke tilbage, selv om vi står og kigger i et stykke tid.

Der var ikke skyer på himlen, hvor lyset befandt sig og ikke noget til at dække dens lys. På vores vandring hjem, så vi adskillige flyvemaskiner, flyve mod øst, og lyset lignede på ingen måde disse flyvemaskiner, ej heller stjerner, hvilke nu var mere synlige på himlen.

Da vi i dagslys tog ud til observationsstedet, så vi, at der ved de nærliggende træer lå et hus, og der var elmaster med ledninger forbundet imellem sig, der skrånede ind over marken. El-ledningerne befandt sig i synsfeltet, hvor vi spottede lysfænomenet.

Vi reagerede ret stilfærdigt og jokende i begyndelsen, men efter 10-20 sek. fik vi begge en fornemmelse af, at dette ikke var helt normalt. Da lyset forsvandt med et, blev vi begge meget overraskede.

Lyset var lidt større end en stjerne, rundt og hvidligt, gul/orange og med et svagt rødt skær. Farverne smeltede mere ind i hinanden end at være definerede.

6400 Sønderborg 3. august 2006

Vi er 4 personer som en aften tidligt i august sidder på vor altan og hyggesnakker. Vejret er stille, og det er helt stjerneklart. En i selskabet har aldrig set satellitter fare hen over stjernehimlen, og hun bliver grebet af at sidde med tilbagelænet hoved og spotte satellitter. Ind imellem observerer vi også stjernesky, deriblandt et stort stjernesky, som eksploderer med et lysglimt midt i Karlsvognen, et fascinerende syn.

Pludselig udbryder vor „observatør“ Hov! Hvad er det?. Vi kigger alle op, og får øje på et V formet objekt, som farer hen over himlen med stor hastighed, objektet bevæger sig i en lige linie hen over himlen i vest-sydvestlig retning, men ca. 25 grader over horisonten ændrer det pludselig retning mod syd, for derefter at forsvinde.

Det V-formede objekt lyser med en diffus varm gullig farve. V-formen var brudt på midten, hvor der ikke var noget lys.

Formen var nogenlunde \ / Størrelsen var nogenlunde som en pegefingernegl i sådan: √ udstrakt arm.

Der var igen hale, og hastigheden var mange gange højere end en flyvemaskine, det tog ca. 6 sek. fra objektet blev spottet til det var væk igen. Vi var alle målløse over observationen, specielt de to kvinder i selskabet, som aldrig havde set noget lignende.

Jeg har selv observeret et lignende objekt i 2001, med nogenlunde samme form, farve, størrelse, hastighed, og bevægelsesmønster (også i Sønderborg).

Meteoror

Af indberetninger til www.ufo.dk er der bl.a. 3 observationer af et meteor den 12. august. Det har jo været tid for meteorsværmen Leoniderne - se omtalen på <http://www.tycho.dk/article/view/3866/1/32/>

Men ellers har den ellers klare nattehimmel været præget af skyer i de seneste døgn.

Fotos af meteoror fra den 9. august kan bl.a. ses på denne japanske hjemmeside <http://sonotaco.jp/forum/viewtopic.php?t=1080>

Øvrige indberetninger af ufo-observationer til Skandinavisk UFO Information, kan ses under: [Indberetninger 3. kvartal 2006](#)

Det grønne glimt

Af Ole Henningsen

Solnedgangen har altid været fascinerende, men kun ganske få har nået at opleve det grønne glimt - et optisk fænomen i atmosfæren ved solopgang eller solnedgang.

Grønt glimt fotograferet ved Søndervig, juli 2006 af Jesper Grønne.

DMI fortalte i sit nyhedsbrev den 29. juli 2006 bl.a. om dette sjældne og kortvarige fænomen, der ofte varer mindre end et sekund.

Bjarne Siewertsen, DMI, fortalte i nyhedsbrevet, at det alligevel var lykkedes en af DMIs bedste billedleverandører, amatørastronomen Jesper Grønne, at fange det interessante sceneri.

Når Solen står meget lavt i horisonten, skal lyset passere igennem en meget stor del af atmosfæren, og den virker som en gigantisk optisk linse.

Lyset splittes op i regnbuens farver, øverst er de korte bølgelængder violet, blå, og grønt, derunder kommer gult, orange og rødt nederst.

Den sidste farve vi burde se ved solnedgang er derfor violet, men de violette, blå, og oftest også de grønne farver spredes så meget i atmosfæren, at Solen er gul/rød når den går ned.

Hvis atmosfæren er meget klar, rolig, og lagdelt, så kan den lave en god refraktion af lyset (opsplitning af farver) og med en mindre spredning af de korte bølgelængder, så kan den grønne farve nå frem. Det sker kun i de allersidste sekunder inden Solen er helt forsvundet, når den grønne farve ikke overblændes af de længere bølgelængder (de er jo gået ned under horisonten).

Fænomenet er ret sjældent, og virkelig flot og fascinerende. Det kræver naturligvis en meget klar atmosfære, der skal ikke mange skyer til at forhindre udsynet. Det sker i de sidste 2 til 3 sekunder før Solen forsvinder helt, eller lige er stået op.

Det grønne glimt fanget i forskellige faser, inden det helt forsvandt. Sammensat af 4 fotos, der viser de sidste 3 sekunder, inden Solen forsvandt helt.

Foto: Jesper Grønne

Støv og luftmolekyler i atmosfæren spreder let de blålige farver, det er derfor himlen er blå. Ved solnedgang (og opgang) spredes de blå farver så meget i den lange vej gennem atmosfæren, at himlen bliver rød.

Der har været mange forklaringer på det grønne glimt i tidens løb. De mest sejlivede var, at det har været en effekt af at kigge på Solen i for lang tid, samt at det skulle være en effekt af spejling i vandet. Sidstnævnte teori blev dog skudt i sænk, da fænomenet blev observeret i ørkenen.

Hvis du går på jagt efter det grønne glimt, så er det vigtigt at huske, at du aldrig må se direkte på Solen. Fænomenet lader sig bedst se over havet, fordi for meget støv i atmosfæren også spreder det grønne lys. Men du skal altså ikke blinke for meget med øjnene, for så går du glip af det.

Man kan tilmelde sig DMI's ugentlige, elektroniske nyhedsbrev på adressen: <http://www.dmi.dk/dmi/index/nyheder/nyhedsbrev-tilmelding.htm>

Man kan desuden modtage mobile vejrudsigter, farvandsudsigter og nyheder m.v. Se nærmere herom på DMIs adresse: www.dmi.dk

Billederne er gengivet med venlig tilladelse af fotografen Jesper Grønne, der har flere flotte fotos af mangeartede himmelfænomener på adressen:

<http://www.astrophoto.dk/>

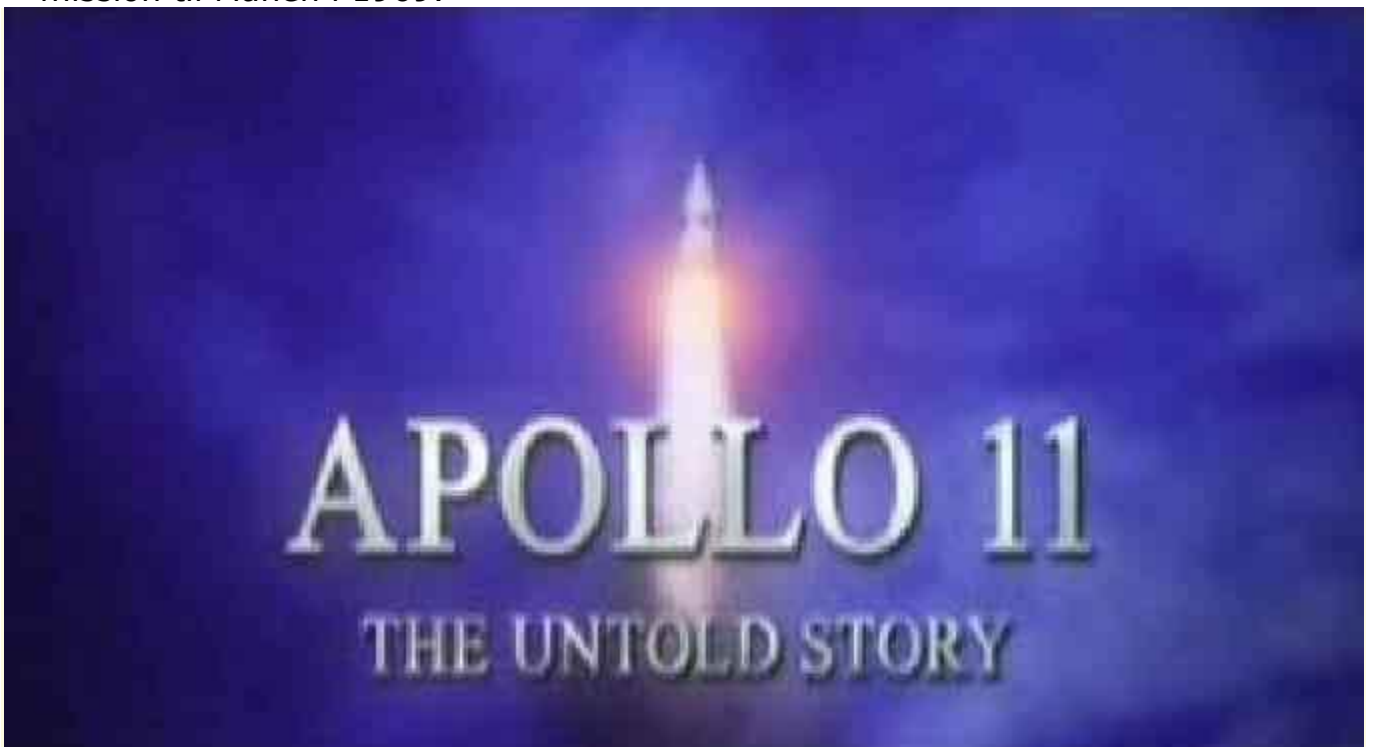
Så ufo og startede fra Månen - med kuglepen

Af Ole Henningsen

Da Neil Armstrong og Buzz Aldrin skulle forlade Månen efter endt besøg og skulle aktivere en af knapperne i kontrolpanelet, måtte de anvende noget så simpelt som en kuglepen.

Det fortalte den britiske avis Daily Mirror den 24. juli med baggrund i en ny dokumentarfilm, om Apollo 11, der har premiere her i sommer.

Det beskrives endvidere i filmen Apollo11: The Untold Story, at det måske mere var håb end egentlig forventning, amerikanere havde, da de i deres forsøg på at slå Sovjetunionen på rumfartsområdet opsendte deres Apollo-mission til Månen i 1969.

Projektet var så farligt og risikabelt, at præsident Nixon i forvejen havde forberedt en tale til nationen, hvis Apollo-mandskabet skulle omkomme i rummet. Den amerikanske regering havde ligeledes beordret den amerikanske rumadministration NASA til at cutte forbindelsen til astronauterne, hvis katastrofen skulle indtræde.

De første mænd på Månen, Neil Armstrong og Buzz Aldrin, samt deres kollega i kredsløb om Månen, Michael Collins (i midten), fuldførte og overlevede som bekendt deres farefulde færd tilbage til Jorden.

Foto: NASA

Buzz Aldrin, nu 76, fortalte dog producenterne af filmen, hvordan hjertet pludselig røg op i halsen på ham, da han opdagede, at en af de meget vigtige elektriske kontakter var knækket af og blevet ødelagt. Formentlig fordi en af astronauterne var banket ind i den med sin uformelige rumdragt.

Han fortalte: „Jeg var i gang med at kigge på noget af månestøvet på gulvet i landingsmodulen Eagle, da jeg pludselig fik øje på noget, der ikke

skulle være der; en lille afbrækket kontakt.“

„I nedtællingsproceduren før start fra Månen brugte jeg en af de adskillige kuglepenne uden metalspids, som vi havde om bord, for at kunne komme til at aktivere den ødelagte elektriske kontakt.“

Dokumentar-filmen beretter om den farefulde og kritiske landing på Månen overflade. På et tidspunkt var der stadig 30 m ned til overfladen men kun 60 sekunders landings-brændstof i tankene.

Buzz Aldrin fortæller i filmen: „Uden at forsøge at forstyrre Neils koncentration, var mit kropssprog helt klart: Få den ned, så hurtigt du kan!”

Det lykkedes også Neil Armstrong at få sat Eagle ned på måneoverfladen med kun 15 sekunders brændstof tilbage i tankene.

Vi så ufoer

Buzz Aldrin fortæller ligeledes i dokumentar-filmen, at astronauterne så, hvad de troede var en ufo under Måne-flyvningen - men at NASA fortiede det i 30 år.

Og han tilføjer: „Der var noget derude, der var tæt nok på, til at vi kunne se det.”

Som Aldrin formulerer det: „Vi skulle ikke have noget af at spørge Houston: Hej, vi har et eller andet objekt heroppe, der flyver ved siden af os, kan I fortælle os, hvad det er?”

Buzz Aldrin demonstrerer med sin kuglepen.

Det frakoble sidste rakettrin S-IVB.

Foto:

NASA

„Sådan en forespørgsel ville blive hørt af en masse mennesker, og det kunne måske have fået nogle til at kræve, at vi skulle vende om. Så i stedet blev vi enige om forsigtigt at spørge Mission Control i Houston, om de vidste, hvor vores rakettrin S-IVB befandt sig.”

De var blevet koblet fra rakettrinnet S-IVB 2 dage tidligere, og Mission Control svarede efterfølgende, at dette rakettrin nu befandt sig ca. 6.000 sømil borte.

„Mike Collins ville prøve, om han kunne få øje på det i teleskopet, og det kunne han. Men på et tidspunkt, så det ud som en række af ellipser, men når man stillede skarpt på det, så det klokkeformet ud. Det sagde os ikke så meget.”

„Når vi var 6.00 sømil væk fra rakettrinnet, så mente vi virkelig ikke, at det kunne være det, vi iagttog. Men efter at have set på det i nogen tid, besluttede vi os for at gå til ro og ikke snakke mere om det, før vi kom tilbage til debriefingen efter landingen”, slutter Apollo-11 astronauten Buzz Aldrin sin beretning om ufo-hændelsen i dokumentarfilmen.

Hvad siger NASA i dag?

En læser spurgte efterfølgende NASA på deres hjemmeside, hvad man havde af kommentarer til ovenstående beretning, og at astronauterne fik besked på ikke at omtale, hvad de havde set.

http://nai.arc.nasa.gov/astrobio/astrobio_detail.cfm?ID=1568

Hertil svarede David Morrison, der er Senior Scientist ved NASAs astrobiologiske Institut den 26. juli 2006:

Buzz Aldrin dementerer: Taget ud af sammenhæng.

„Jeg har lige talt med Buzz Aldrin i telefonen, og han anfører, at udtalelserne er taget ud af sammenhæng og derfor ikke giver udtryk for, hvad der var meningen.

Efter at Apollo 11 mandskabet bekræftede, at det objekt, de iagttog, ikke var det øvre S-IVB rakettrin, som var ca. 6.000 miles væk på det tidspunkt, blev de enige om, at de sandsynligvis havde fået øje på et af panelerne fra adskillelsen mellem det øvre rakettrin og selve rumkapslen.

Banerne på disse paneler blev ikke fulgt fra Jorden og var sandsynligvis meget tættere på Apollo rumskibet.

Astronauterne valgte ikke at omtale hændelsen over den åbne radiokommunikation, da de var bekymrede over, om deres kommentarer kunne fejlfortolkes (som de bliver nu).

Tilsyneladende er hele denne del af diskussionen om panelerne klippet ud af det offentliggjorte interview for på denne måde at give indtryk af, at astronauterne har set en ufo", slutter David Morrison sin kommentar.

Se videoklippet

Et klip på 3:47 min. med Buzz Aldrins ufo-beretning fra TV-serien, Apollo11: The Untold Story, kan ses på denne adresse:

<http://video.google.ca/videoplay?docid=6647204125621625190&q=ufo>

Hele dokumentarfilmen kan ses på denne adresse:

<http://video.google.com/videoplay?docid=-6055631735307978494&hl=en-GB>

Hvor er i øvrigt månelandingsfilmen?

I NASA har man åbenbart nok at se til.

I en meddelelse fra britiske BBC News hedder det, at man er i gang med at lede efter den originale månelandingsfilm.

NASA har bedre optagelser af menneskehedens første trin på Månen, end man hidtil har set. Man regner med, at de er arkiveret i NASAs Goddard Space Flight Center i Maryland.

Men da mange af de medarbejdere, der har været involveret i arkivarbejdet gennem mange år efterhånden er pensioneret eller endog døde, så har man ikke helt styr på, hvor originalerne er henne, oplyser BBC News 13. august med avisen Daily Telegraph som kilde.

Det er også et teknisk problem, at mange af de gamle optagelser fra rumfartens tidligere år findes på medier og maskiner, som ikke længere anvendes.

Den optagelse, man almindeligvis ser gengivet, er at sammenligne med en fotokopi af en fotokopi, siger Daily Telegraph.

Der er faktisk tale om en optagelse fra et filmkamera, der optog billedet på en sort/hvid TV-skærm. Astronauterne sendte oprindeligt optagelser af bedre kvalitet tilbage Jorden, som blev set af folkene på sporingstationerne.

For at sikre transmissionen tilbage til Jorden blev

Der findes åbenbart bedre optagelser end denne gemt i arkiverne.

Foto: NASA

optagelserne optaget med 10 billeder pr. sek. og måtte konverteres til 60 billeder pr. sek. til brug for udsendelse. I den proces gik mange detaljer tabt. 81-årige Stan Lebar var ansvarlig for optagelserne fra Apollo 11, og han oplyser, at de optagelser, han har set, var så utydelige, at han umiddelbart troede, der var gået noget galt.

Stan Lebar er i øjeblikket sammen med John Sarkissian fra CSIRO Parkes Observatory i Australien i gang med at gennemgå NASAs arkiver i et forsøg på at lokalisere de originale optagelser. John Sarkissian siger dog til SPACE.com, at optagelserne ikke som sådan er væk, *„men vi ved bare ikke helt præcist, hvor de er“*, tilføjer han.

Optagelserne har sandsynligvis først været sendt til US National Archives, før de blev returneret til NASA, der arkiverede dem på Goddard Space Flight Center i Maryland.

En NASA-talsmand tilføjede: *„Vi prøver at lokalisere dem ved hjælp af registreringerne fra dengang - men det er over 35 år siden, så det er lidt af en udfordring.“*

Fly forfulgt af lysende kugle

Af Dieter Betz

„Vi bliver forfulgt af et kraftigt lys på vores styrbords side - samme højde - samme hastighed! Vi kan ikke identificere noget, kun en lyskugle, en stor lyskugle!” Sådan lød det over radioen fra kaptajn Kahn i en Hawker Siddeley 748 fra Guyana Airways. Fænomenet blev set i 1981/82 af mere end hundrede mennesker, heriblandt piloter og kabinepersonale på en Boeing 737.

Dieter Betz var styrmand på en Maersk Air Boeing 737, som dengang fløj på en leasingkontrakt for Guyana Airways. Han fortæller her om den hårrejsende oplevelse:

Vi stod på startbanen i Trinidad og ventede på tilladelsen fra tårnet. Solen hvilede på horisonten for enden af det rødligt skinnende asfaltbånd. Få ting er smukkere end vestindiske solnedgange. Hele himlen stod i flammer. Solen sank hurtigt her tæt ved ækvatoren. Den forsvandt lodret bag fjerne bjerge, og lyset forsvandt i samme tempo som i det kongelige teater, før tæppet bliver trukket fra.

Vi slap hestene løs, og flyet sprang nærmest frem, da vi løsede bremserne med motorerne i fulde omdrejninger. Da vi stak næsen i vejret, forvandlede vores moderne Boeing jet til en tidsmaskine. For et kort øjeblik kunne vi skrue tiden tilbage. Vi fik Solen til at stå op igen. En ny

solopgang! Vi fik lokket den orange farvede skive endda et godt stykke op over horisonten, inden vi nåede vores flyvehøjde på 33.000 fod. Der kunne vi i ro og mag se den atter gå ned - og for sidste gang i dag.

Da vi flyver over Orinoco flodens delta, er det mørkt. Tid til at spise den fladtrykte og kolde halve kylling, pakket i plast på en paptallerken. Det er alt, hvad Guyana Airways kan byde på af kulinariske oplevelser til både passagerer og crew. Kylling, kylling og kylling. Nu forstår jeg, hvorfor min ven Stevie er blevet multimillionær som chickenfarmer i Guyana.

Der er stille på frekvensen. Ikke megen trafik i denne del af verden. Derfor er vi ved at spille kaffen, da vi forlader Trinidads frekvens og skifter til Georgetown. Skipperen tager uvilkårligt fødderne ned fra instrumentbrættet. Vi lytter begge meget anspændt. Der er en, som snakker meget højt og meget hurtigt på Georgetown Radio. Jeg genkender pilotens stemme - det er en af vores guyanesiske kollegaer. Jeg har fløjet fragt sammen med ham, og det er også fragt og post, han flyver i nat.

Besætningen på denne Hawker Siddeley 748 fra Guyana Airways blev forfulgt af en stor lyskugle.

Foto: Dieter Betz

En lysende kugle

Hans tomotorede Hawker flyver kun halvt så hurtigt som vores Boeing 737, men han ligger næsten 100 mil foran os, og nu kommer hans stemme igen og gentager:

„Vi bliver forfulgt af et kraftigt lys på vores styrbords side - samme højde - samme hastighed! Vi kan ikke identificere noget - kun en lyskugle - en stor lyskugle!” Kaptajn

Kahn i Guyana Airways' Hawker Siddeley 748 spænder sig løs og kravler over postsækkene ind i den mørke kabine. Her kan han studere fænomenet bedre uden nogen form for forstyrrende lys fra cockpittet. Men der er intet, som kunne tyde på, at det er en flyvemaskine af nogen art. En helikopter vil give reflekser fra rotorbladene eller genskin fra dens metalkrop, også på et almindeligt fly vil der være et eller andet, som vil kaste lyset tilbage fra en blank overflade, et vindue eller andet skinnende.

Kahn råber til sin styrmand: *„Sam, drej til højre - men langsomt, ganske langsomt!”* Fragtflyet

krænger svagt til højre og nærmer sig lyset, mens flyet og lyset stadig følges ad med en hastighed af 400 km i timen. Lyskuglen bliver endnu kraftigere, kommer tættere på. Kahn bliver blændet af det i det mørke fragtrum. Han skulle lige til at råbe *„stop, Sam!”*, da lyset begynder at sakke langsomt agterud og holder sig bag flyet. Men det holder sig så tæt på, at hele flyet er badet i lys, som fra et kæmpe spotlight. Kahn kravler tilbage i sædet og spænder sig fast. *„Tak, Sam, jeg har den”* og drejer skarpt til venstre. Et øjeblik er cockpittet badet i lys, så forsvinder det bag flyet igen.

Men kaptajn Kahn er ikke en mand, som man gør grin med. Han anmoder Georgetown Radio om at måtte skifte højde. Kontrolleren siger, at han må gøre lige, hvad der passer ham - der er ikke anden trafik i luften end os. Men vi ligger langt bag ved ham.

Det uidentificerede lysfænomen blev set over Guyana, der ligger i den nordlige del af Sydamerika ud til Atlanterhavet. I området breder regnskoven sig så langt øjet rækker.

Foto: Dieter Betz

Og skipperen i fragtflyet forsøger alt, hvad der er forsvarligt med sit tunge fly for at ryste lyskuglen af sig: Han stiger og sagtnar farten, han synker og drejer, og vi følger hans transmissioner over radioen med hjertebanken.

„Jeg laver et 360 graders drej, men tingesten holder sig bag flyet, uanset, hvad vi gør.“

Så begynder han nedstigningen, og da han får Timehris lufthavn i sigte, er lyset bag ham pludselig forsvundet. Vi hører ham bekræfte landingstilladelsen fra tårnet. Så er der stille igen. Vi har dæmpet cockpitlyset til det mindste. Det er en stjerneklar nat uden måneskin. Vi begynder at gå ned og stirrer ud i mørket. Landet under os er kulsort, ikke som i Europa, hvor jorden ligner et tæppe af lys om natten. Her er bare mørkt, ikke et eneste lys, end ikke et bål som kunne tyde på, at der var mennesker dernede. Vi flyver over et sumpområde, og vi kan se stjernerne spejle sig og trække lysende baner i vandet mellem træerne. Her bor ingen mennesker. Det er et ufremkommeligt malariahelvede.

Kort over observationsstedet gengivet efter Kongelig Dansk Aeroklubs tidsskrift »FLYV«, januar 2006.

En hilsen på to sekunder

Vi nærmer os stedet, hvor fragtflyverens besætning sidst så lysfænomenet. Vores flyvehøjde er 500 meter, og hastigheden er nu stærkt reduceret, lige før vi skal sætte flaps. Alt ligger mørkt hen, kun langt ude i horisonten et svagt lysskær fra Georgetown. Herfra og til byen er alt sump, vand og træer.

Pow! Vi farer sammen. Et lys bliver tændt foran os i lavere højde, og cockpitet er oplyst som i dagslys som at flyve mod Solen, men her i mørket blænder det som tusinde sole. Lyskilden bevæger sig ikke. Den står stille og forsvinder under os, da vi flyver hen over den.

„Det er løgn!“ siger skipper og kalder Georgetown. Vi får lov til at lave et drej tilbage mod den lysende kugle. Vi kalder på stewardessen. Hun slukker lyset i passagerkabinen og beder folk om at kigge ud af vinduerne. Vi skal søreme have mange vidner til dette her! Og der er godt hundrede passagerer ombord.

Under drejet kan vi se lyset igen. Og „vi“ betyder nu os alle sammen, passagererne og stewardesserne med.

Vi går længere ned med kurs direkte mod lyskuglen, som brænder i vores øjne. Skipperen har hånden på lyskontakten. Det er en samlekontakt, som tænder alle landingslys på én gang. „OK! Så er det nu!“ siger han og tænder samtlige lys med et smæld. Han tæller højt og langsomt „et-to“, to sekunder. Så slukker han, igen alle på én gang.

Og så sker det! Lyskuglen foran os slukker lyset i to sekunder og tænder igen. Så glider det ind under flyet og forsvinder bagud. Stewardessen, som står bag os i cockpittet, giver et hvin fra sig. Mine nakkehår er rejst.

Skipperen rømmer sig og siger: „Lad os komme hjem! Vi kan ikke bruge mere af hr. Møllers brændstof til det pjat.“ Vi noterer positionen og giver den til tårnet.

Ved solopgang starter den største eftersøgning, Guyanas regering kan stille på benene. Især militæret er ude med alt, hvad der kan flyve. Helikoptere, Skyvans, Twin-Otters og mange småfly er ude at søge. Området bliver finkæmmet, men resultatet er nedslående. Man finder intet, absolut intet.

Skipper og jeg er glad for, at vi ikke var alene om oplevelsen. Det vægter tungt at have over et hundrede vidner, og tilfældet satte en diskussion i gang. Folk kom frem med deres iagttagelser - og det var ikke småting. Mange piloter havde holdt på deres hemmelighed. Og med god grund: de vil ikke være til grin eller måske udsættes for en drugtest. De kom nu frem med de mest utrolige historier, alt for mange til der er plads til her.

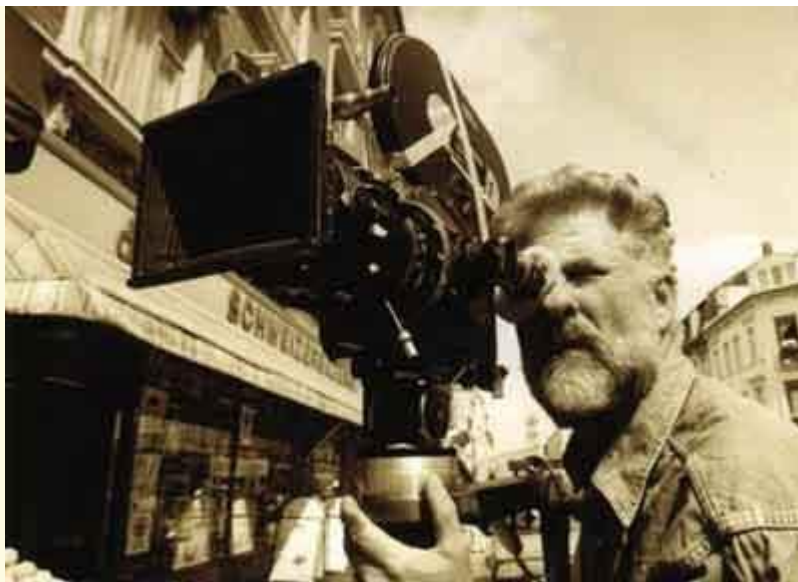
Da jeg spurgte skipperen, om han troede, at der var intelligent liv derude i universet, svarede han:

„Gud er der så. Det må være derfor, de ikke har kontaktet os.“

Dieter Betz

Det er nu 50 år siden, at flyveren, fotografen, forfatteren, foredragsholderen og eventyreren Dieter Betz begyndte at flyve. Den første flyvetur foretog han som 15-årig i et svævefly. Siden da har han fløjet rundt regnet 16.000 timer i over 100 forskellige typer fly - lige fra veteranfly til moderne Boeing-jet. Han har overlevet tre flystyrt og er naturligvis medlem af Eventyrernes Klub.

Efter at Dieter Betz har

Filmfotografen Dieter Betz i action.

Foto: Dieter Betz

prøvet stort set alt inden for civil luftfart, er han nu vendt tilbage til den efter hans mening reneste form for flyvning: Svæveflyvning. Han er instruktør i Viborg svæveflyveklub (www.vbsk.dk) og tilbringer vinteren på New Zealand, hvor han flyver som instruktør og konkurrencepilot.

Dieter Betz har udgivet 10 bøger for børn, deriblandt den prisbelønnede bestseller »Bjørnefamilien« (Gyldendal 1991), som blev trykt i 50.000 eksemplarer. Den er oversat til ni sprog og udkom bl.a. i USA. Det er en billedbog (fotografier) om Alaskas brune bjørne. Efter rejser i 98 lande har Dieter Betz et stort foredragsrepertoire, der kan ses på hans hjemmeside: www.betz.dk/

Dieter Betz fortæller i DR studiet om crazy-piloten Dieter i seks afsnit for børn.

Foto: Dieter Betz

Artiklen om Dieter Betz' ufo-oplevelse som styrmand på et Maersk Air Boeing 737 over Guyana i Sydamerika har været trykt i Kongelig Dansk Aeroklubs tidsskrift FLYV, januar 2006, og er gengivet med forfatterens tilladelse. Ufo-mails redaktion takker endvidere Dieter Betz for fremskaffelse af illustrationer.
Ole Henningsen

For 50 år siden

Verdens første UFO-dokumentar

Af Robert Barrow

En ny slags film tager form

Science-fiction filmen »This Island Earth«, med premiere i 1955, er blot en af de 50'ers science-fiction- og horrorfilm, som var delvis inspireret af frygten for en atomkrig. Denne slags film spændte vidt - fra det lødige til det fjolledede. »This Island Earth« hører til i den bedre ende, selv om rumskibets mutanter virker mere irriterende end skrækindjagende - noget man let kunne have ordnet med en fluesmækker.

Ifølge reklamematerialet fra Universal International Pictures tog det 2½ år at producere denne dyre film. Det er tankevækkende, at produktionen må være påbegyndt i 1952 - netop det år hvor der var særligt mange ufo-observationer i USA.

På et tidspunkt i slutningen af 1953 eller i begyndelsen af 1954, da arbejdede med »This Island Earth« var inde i sin afsluttende fase, og mens andre knapt så indflydelsesrige studier som fx Universal International stadig tumlede med monsterfilm i tåbelige opfølgninger, tog planer for en ny slags film form. Det skulle være en film om flyvende tallerkener, men ikke en som »Earth vs. Flying Saucers« (1956) - en tam filmatisering af major Donald Keyhoses bestsellerbog »Flying Saucers from Outer Space«, eller filmen »Invasion of the Saucer Men« (1957).

Ideen til filmen blev udtænkt af producer Clarence Greene, som var meget optaget af ufo-fænomenet pga. sin egen observation. Han ville ikke producere en fiktionsfilm om ufoer, men en dokumentarfilm baseret på de amerikanske myndigheders undersøgelser af en række af tidens bedste ufo-tilfælde. Da Greene begyndte at stable et produktionshold på benene, fandt manusforfatter, instruktør m.fl., samlede han også en udvalgt gruppe personer, som havde kendskab til regeringens ufo-undersøgelser. Greene ville fortælle historien så nøjagtigt som muligt.

Ekspertgruppen bag filmen

Blandt de udvalgte eksperter var Al Chop, hvis job i Pentagons presseafdeling i de tidlige 1950'ere omvendte ham fra at være ufo-skeptiker til fortæller som følge af de mange troværdige rapporter, han så. Dokumentarfilmen skulle hovedsageligt fokusere på Chops officielle engagement i ufo-projektet. Den „skuespiller“, der blev valgt til at spille Chop i filmen og foreslået af Chop selv, var Tom Towers, skribent ved den gamle avis »Los Angeles Examiner«.

Towers, som af og til skrev om ufoer i sine spalter om flyvning, kendte Chop gennem fælles forretningsforbindelser. Greene kendte også Towers og mente, at han var et fremragende valg.

Greenes film blev senere kendt for sin mangel på kendte skuespillere, selv om nogle få stadig siger hardcore filmfans noget i dag (Les Tremayne, Harry Morgan og Olan Soule). De mest prominente personer var nok dem, der arbejdede bag kameraerne. Ud over Chop var det ikke mindre end forhenværende kaptajn i flyvevåbenet Edward J. Ruppelt (den bedst kendte chef for Project Blue Book), major i flyvevåbenet Dewey J. Fournet (tidligere leder af et ufo-projekt) og radarekspert Wendell Swanson, der gjorde sig bemærket ved konstruktionen af en kompliceret, amerikansk radarinstallation i Okinawa. Swanson havde en rolle i filmen, og mens han hævdede at have et „åbent sind“, når det drejede sig om ufoer, fik man som tilskuer det indtryk, at Swanson vidste meget mere om ufoer på radar, end han offentligt ville erkende. Disse mænd skulle rådgive Greene og holdet om hver eneste side i manuskriptet og dermed sikre troværdigheden. [1]

Fra venstre mod højre: Producer Clarence Greene, radarekspert Wendell Swanson og USAF kaptajn Edward J. Ruppelt.

Tidens bedste ufo-observationer

De ufo-tilfælde, der blev udvalgt til at indgå i filmen, var samtidens bedste. Filmens anslag blev Kenneth Arnolds observation fra 1947 efterfulgt af piloten ved Kentucky Air National Guard kaptajn Thomas Mantells tragiske død i 1948, da hen forfulgte en formodet ufo [2].

Et andet tilfælde fra 1948, som blev brugt i filmen, var løjtnant George Gormans luftkamp med en formodet ufo over Fargo, North Dakota [3].

En hændelse fra januar 1951, hvor en DC-3'er, som lettede fra lufthavnen i Sioux City i Iowa måtte krænge brat for at undgå et sammenstød med et mystisk lys, blev også brugt i filmen - måske fordi en oberst i det militære efterretningsvæsen observerede fænomenet sammen med de øvrige passagerer, før tingesten steg brat og forsvandt.

En juvel i produktionen skulle være et interview i en lufthavn med chefpilot i American Airlines Willis T. Sperry, hvis personlige beretning om det dramatiske møde med en ufo under en flyvning i 1950 helt sikkert kunne tryllebinde publikum.

Som det allerbedste i filmen havde Greene med hjælp fra sine rådgivere fremskaffet den berømte Montana ufo-film, hvor to objekter blev filmet af forretningsmanden Nicholas Mariana, samt Utah-filmene, hvor flere objekter blev filmet af flådens cheffotograf Delbert Newhouse. Selv om Greene havde besluttet, at dokumentarfilmen skulle være i sort/hvid, blev de to ufo-film vist med deres

Pilot i American Airlines, Willis T. Sperry, fortæller om sin observation fra 1950.

originale farver med et stærkt dramatisk og følelsesbetonet skift mellem farver og sort/hvid ligesom i filmen »Trolldmanden fra Oz«. I begge ufo-film, som var blevet undersøgt af militæret, manglede nogle af de bedste enkeltbilleder, da ejerne fik dem tilbage. Af den grund mangler de bedste scener også i Greenes dokumentarfilm. Disse oplysninger blev dog ikke givet i filmen.

Meget passende skulle klimakset i denne Clarence Greene-Russell Rouse (hans partner) produktion være en dramatisering af juli 1952 ufo-observationerne over Washington, D.C.

Den store dag

I maj 1956 blev Greene-Rouses ufo-dokumentarfilm sendt ud af United Artists på både det amerikanske biografmarked og i mange biografer Jorden rundt. På filmplakaterne stod i flammende rødt og gult filmens titel »Unidentified Flying Objects« eller bare »U.F.O.«.

Anmelderne var stort set positive, men publikum - som altid er de bedste kritikere, retfærdigt eller ej, da de skal betale for at se filmen - mente, at »U.F.O.« var knapt så imponerende, og filmen mistede i begyndelsen store summer ved billetlugerne. Ufolog Max B. Miller opsummerede fint situationen efter at have deltaget i filmens premiere på Fox Wilshire Theater i Los Angeles: *„Da jeg så denne film anden gang, og det var ikke min mening at gense den, var det blot for at iagttage publikums reaktion. For mens jeg var ret begejstret efter at have set »U.F.O.« første gang, var anden gang en skuffelse...Filmen er gennemgående ikke særlig interessant, tempoet er for langsomt, og skuespillet er for stift.“* [4]

Ufologen Ted Bloecher så lidt anderledes på filmen. Hans dom lød på: *„En noget spinkel historie“*. Men tilføjede: *„Producenterne har klogelig afholdt sig fra at gengive ufoernes udseende i de beskrevne sager... på denne måde fremstår de to hidtil hemmeligholdte Mariana- og Newhouse-film, som viser virkelige ufoer, overbevisende og iøjnefaldende.“* [5]

Bloecher var mere positiv end anmelderne, når det drejede sig om den underspillede dramatik og det faktum, at amatører var brugt som skuespillere. De fleste var i øvrigt ansatte ved Los Angeles politistyrke. Han noterer sig også den flittige brug af avissider med ordet „Saucers“, hvis formål var at udfylde „tomrummet“ mellem klippene.

Seriøsitet kontra dramatik

Mange medlemmer af filmholdet mente, at »U.F.O.« skulle peppes op med lidt mere dramatik. Tom Towers (som spillede Al Chop i filmen) mente, at „lidt mere Hollywood ville have hjulpet“. Men det var helt tydeligt, at Greene lige fra begyndelsen ville fokusere mere på det dokumentariske end på det højdramatiske, som kendetegnede hans tidligere film »New York Confidential«, »The Thief« og »The Well«. Endelig var Greene en nybegynder på dokumentarfilm-området, ligesom en stor del af publikum sikkert ikke har vidst, hvad en dokumentarfilm indebar, da de købte billetter til filmen.

Under produktionen af »U.F.O.« måtte dramatikken vige til fordel for kravet om korrekte detaljer. Dette kan jeg bevidne, fordi jeg i 1970'erne lånte en kopi af filmmanuskriptet af Tom Towers og opdagede, at det var fyldt med håndskrevne notater og mindre rettelser, som tilsyneladende var tilføjet umiddelbart før filmoptagelserne for at sikre de korrekte detaljer.

Jeg bemærkede også en interessant detalje, som jeg ikke havde lagt mærke til, da jeg i sin tid så filmen: På et tidspunkt i filmen vises forsiden af Life fra den 7. april 1952, som med store typer fortæller, at ufoer måske rummer ikke-jordiske besøgende - og forsidefotoet i filmen viser præsident Truman. Forsiden er imidlertid et falsum, for den virkelige forside på Life viste Marilyn Monroe. Måske blev Trumans billede brugt for at signalere seriøsitet, eller fordi United Artists ikke ville bruge Marilyn Monroe som blikfang, fordi hun arbejdede for et konkurrerende filmselskab.

Filmen lever endnu

Mit første møde med »U.F.O.« fandt sted i begyndelsen af 1960'erne, da filmen blev vist på en lokal tv-station og genudsendt utallige gange sent om aftenen på andre kanaler. Jeg havde som barn set adskillige science-fiction film, men aldrig hørt om Greenes film. Jeg antager, at den hurtigt blev taget af plakaten og endte sit liv i de sene aftentimer på landets lokale tv-stationer. Da videofilmene holdt deres indtog i private hjem, blev »U.F.O.« genoplivet for en kort stund, da et ukendt firma udgav den på video, hvorefter den gik i glemmebogen. I 2000 blev endnu en videoversion udgivet, denne gang af MGM Home Video, og fjernet fra markedet efter et par år. Filmen dukker stadig op på kabel-tv og vil sikkert gøre det i flere år endnu. [6]

»U.F.O.« har stille og roligt underholdt i årtier. Ikke alle ufo-beretningerne i filmen er fortsat uopklarede, men der er nok at tage af, fx Montana- og Utah-filmene og Washington National Airport observationerne. Greene var helt sikkert ikke nybegynder som filmproducent, da han lavede »U.F.O.« Med stædighed producerede han filmen med fortællingen i fokus fremfor specialeffekter, så publikum selv kan danne billederne i hovedet.

Det er også bemærkelsesværdigt, at han på kun 92 minutter giver publikum et godt indblik i, hvordan den officielle ufo-forskning foregik dengang - det mest åbne, ærlige og nuancerede indblik i regeringens ufo-politik nogensinde.

Der er gået 30 år, siden jeg første gang skrev om »U.F.O.«. De fleste af de prægtige mennesker involveret i filmens produktion må nu være sidst i 80'erne eller 90'erne eller døde, heriblandt kaptajn Sperry, Towers og Greene.

Greenes eneste reaktion på mine skriftlige spørgsmål i 1970'erne var på mindre end en side med pinligt korte svar. Der gik mange år, før jeg forstod, hvor bitter han må have været over, at så få gad se hans film.

Mit håb her, som 2006 skrider frem, er, at denne 50 år gamle dokumentarfilm opnår større respekt både som et grundlæggende stykke ufo-forskningshistorie og som en enestående del af den amerikanske historie.

Kilde:

International UFO Reporter, Volume 30, Number 2, January 2006/ -for & kmh

Noter:

1. Jeg tog fejl, da jeg skrev en version af denne artikel for 30 år siden, hvori jeg hævdede, at kaptajn Ruppelt spillede sin egen rolle i filmen, hvad han helt klart ikke gjorde. Min adgang til Ruppelt-billederne var på daværende tidspunkt begrænset, men takket være Wendy Connors og hendes bog fra 2000 (med Michael Hall) »Captain Edward J. Ruppelt: Summer of the Saucers 1952« ved jeg nu, at Ruppelts arbejde foregik i kulissen.
2. Kevin D. Randle m.fl. har udført en længerevarende undersøgelse, som slår fast, at Mantell døde, da han forfulgte en hemmelig militærballon kendt som Skyhook.
3. Igen må en ballon være synderen og ikke en ufo. Se Jerome Clarks bog »Strange Skies: Pilot Encounters with UFOs« (New York: Citadel, 2003), side. 66-68.
4. Citat fra »World's First Documentary«, *Flying Saucers*, juni 1957.
5. Ibid.
6. Tak til Barry Greenwood, som for lang tid siden skaffede mig yderligere information om filmen, også til Gary Mangiacopra, som fortsætter sine studier af »U.F.O.«

Læsertilbud

Ved SUFOI's 20 års jubilæum i 1977 viste vi »Unidentified Flying Objects« for et stort publikum på Københavns Rådhus. Nu får flere chancen for at se ufo-klassikeren fra 1956, idet vi har importeret nogle eksemplarer af filmen på dvd.

Dvd'en indeholder:

- »Unidentified Flying Objects« - den klassiske ufo-dokumentar fra 1956 i s/h. Varighed: 92 minutter.
- To ægte farveoptagelser, som engang var hemmeligtstemplede: Nick Mariana, Great Falls - Montana og Delbert C. Newhouse, Tremonton - Utah.
- Trailer til filmen »Unidentified Flying Objects«
- Dokumentarfilmen »The Flying Saucer Mystery« fra 1952. Varighed: 12 minutter

Dvd'en er på engelsk uden danske undertekster, men er nu udsolgt.

UFO

A Most Remarkable UFO Documentary Film

Send ufo-mail til familie, venner og bekendte!

Synes du, at ufo-mail er spændende oplysninger og interessant læsning, så send denne ufo-mail videre til din familie, dine venner og bekendte.

Så har de også muligheden for at modtage ufo-mail gratis og uforpligtende, når der sker noget nyt:

Danske og udenlandske observationer eller fotografier, aktuelle himmelfænomener og spændende tilbud på ufo-materialer.